

The background of the entire cover is a vibrant red color, overlaid with a complex, tangled pattern of red barbed wire. The wire forms various loops and curves, creating a sense of entanglement and tension. The text is centered and layered over this background.

**Glennon
Doyle**

LOVE

WARRIOR

Iubește și luptă

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

O selecție a Oprah's Book Club

Am fost iubită. Dacă iubirea ar putea să preîntâmpine durerea, n-aș fi suferit niciodată. Cărțulia cu coperte de piele pe care stă scris *Glennon* e, de fapt, un lung poem scris de tatăl meu și e plină de fotografii cu chipul delicat al mamei ținând mânuța mea roz, pufoasă, împodobită cu o brățară. Despre nașterea mea, tata a scris următoarele:

*De fapt, nu a fost un țipăt
Sunetul cel dintâi.
A fost o fanfară,
Vestind o minune
Ce nu va mai fi
Vreodată
Repetată.
Nu e niciun așternut de mătase,
Nu e nicio slujnică,
Niciun mag cu nestemate,
Nicio trompetă, niciun anunț.
Unde sunt!?!
Ei nu știu ce
S-a întâmplat aici!?!
A venit pe lume o prințesă.*

Am fost iubită. Așa cum e iubită și fiica mea. Și totuși, într-o seară, cum stătea pe marginea patului, și-a ridicat spre mine privirea, cu ochii căprui și inocenți, și mi-a zis: „Sunt mare, mamă. Sunt mai mare decât celelalte fete. De ce sunt diferită? Vreau să fiu din nou mică.“ Vorbea poticnit, ca și cum o deranja foarte tare să-mi mărturisească așa ceva, ca și cum îi era rușine să dezvăluie adevărul acesta ascuns. I-am cuprins cu privirea lacrimile, codițele, luciul de pe buze și murdăria de pe mâini – tocmai ce coborâse din banianul din curte. Mi-am stors creierii să găsesc un răspuns demn de ea, dar nu era nimic de găsit. Tot ce învățasem despre corp, despre viața de femeie, despre putere și durere s-a risipit când am auzit-o pe fetița mea spunând cuvântul „mare“. Ca și cum „mare“ era blestemul ei, condiția ei insurmontabilă, secretul ei, căderea în dizgrație. Ca și cum „mare“ era ceva inevitabil care se petrecea în interiorul ei și care îi amenința contractul cu lumea.

Fiica mea nu întreba: „Cum voi face față dimensiunii propriului corp?“ Fiica mea întreba: „Cum voi supraviețui fiind un astfel de om într-o astfel de lume? Cum pot să rămân mică, așa cum vrea lumea să fiu? Și dacă voi continua să cresc, mă va iubi oare cineva?“ M-am uitat la ea și nu i-am zis: „Dar nu arăți mare, draga mea.“ Nu arăta, dar nici eu nu arătam. Nu am arătat mare niciodată în viața mea. Nu contează. Eu și fiica mea suntem atente. Știm ce vrea lumea de la noi. Știm că trebuie să ne decidem dacă vrem să rămânem mici, tăcute și necomplicate sau să ne îngăduim să creștem pe cât de mari, gălăgioase și complexe ne-a fost dat să creștem. Fiecare fată trebuie să hotărască dacă rămâne fidelă sieși sau lumii. Fiecare fată trebuie să decidă dacă se va mulțumi să fie adorată sau dacă va lupta pentru iubire. Stând acolo, pe pat, cu codițele și cu durerea ei, fiica mea era exact ca mine – fetița care am

fost cândva, femeia care sunt acum, chinându-mă încă să răspund la întrebări de genul: „Cum pot să fiu expansivă și liberă și totodată iubită? Am de gând să fiu o doamnă sau o ființă umană în toată puterea cuvântului? Să am oare încredere în mersul firesc al lucrurilor și să continui să cresc, sau să opresc toate astea ca să mă conformez standardelor?”

Am patru ani, iar tata e antrenor de fotbal la liceul din cartier. În noaptea meciului, mama mă înfocolește într-o geacă pufoasă, cu glugă cu urechi, și-mi pune mănușile cu un deget. După ce termină, se așază în genunchi în fața mea și își admiră opera. E mulțumită. Își apropie mâinile de obrajii mei, mă trage aproape de ea și mă sărută pe nas. O încotoșmănăm împreună pe surioara mea, Amanda, într-o salopetă de iarnă. Amanda este darul nostru, iar eu și mama ne petrecem toată ziua scoțându-i și punându-i hainele. Când e gata îmbrăcată, ne aplecăm pe rând și o sărutăm pe obraji, în timp ce ea dă din picioare și chicotește – brațele îi ies în afară, de-o parte și de alta a corpului, de parcă ar fi o stea de mare.

Ne îngrămădim în mașină, ajungem la liceu și, mergând pe jos spre stadion, ascultăm cum trosnesc frunzele sub cizmele noastre. În timp ce urcăm scările pline de flori-cele de porumb, sunetul tobei din formația de marș îmi umple pieptul, mirosul de hotdog îmi umple plămâni, iar vuietul mulțimii îmi umple capul. Un haos de bubuituri se dezlănțuie în noapte, însă mâna mea înmănușată stă în siguranță în mâna mamei, care mă ghidează. Când ajungem la intrare, doamnele de la bilete zâmbesc, își duc mâna la piept și spun: „Uită-te la ele trei, ce scumpe sunt!” Ne fac semn să intrăm, pentru că suntem fetele antrenorului, așa că nu trebuie să plătim bilet. Eu și mama

le zâmbim doamnelor, le mulțumim și, în lumina puternică a nocturnei, ne alăturăm mulțumii. Când ne zăresc, elevi și părinți fac liniște și se dau într-o parte să ne facă loc să putem trece. Acest respect discret este reacția lumii la frumusețea mamei mele. Când o văd, oamenii stau pe loc și așteaptă, plini de speranță, până când privirea ei se oprește și asupra lor. Ceea ce se întâmplă întotdeauna. Mama are răbdare cu oamenii. Străinii îi acordă atenție, iar ea le răspunde în același fel. E o regină care domnește cu blândețe. De aceea o privesc oamenii îndelung. Se uită la ea pentru că e fermecătoare, dar o privesc îndelung pentru că mama e iubirea întruchipată. O studiez mereu pe mama și mă uit tot timpul la felul în care o privesc ceilalți. „Ce copil frumos!“ îi spun străinii mamei mele în fiecare zi. Trebuie să învăț ce să fac, pentru că frumusețea înseamnă responsabilitate. Și se pare că oamenii așteaptă foarte multe de la ea.

Se vede din fotografii cât eram de frumoasă în copilărie: păr cârlionțat, lung până la brâu, piele ca de porțelan, un zâmbet larg cât orizontul și ochi căprui-deschis. Atunci când ceilalți mă privesc admirativ, le răspund de obicei cu aceeași atenție. Știu că frumusețea e o formă de bunătate. Trebuie dăruită mai departe, iar eu mă străduiesc să fiu generoasă. Încercând să păstreze un echilibru, ai mei îmi aminteau adesea că sunt deșteaptă. Am învățat să citesc devreme, iar la patru ani purtam deja conversații ca un adult. Îmi dau însă repede seama că inteligența e mai complicată decât frumusețea. Oamenii se apropie și îmi mângâie părul ondulat, dar când le vorbesc plină de încredere și limpede, îi văd cum fac ochii mari și cum dau înapoi. Sunt ispitiți de zâmbetul meu, dar curajul meu îi alungă. Își revin repede, râzând, dar reacția lor de respingere îmi zăbovește în minte. Am simțit-o. Voiau să mă adore, iar eu am complicat lucrurile, făcându-mi simțită

prezența în proiecția lor despre mine. Încep să înțeleg că frumusețea îi încălzește pe oameni și că inteligența îi ține la distanță. Pricep, de asemenea, și că a fi iubită pentru propria frumusețe te pune într-o situație incertă. Mă întreb dacă, peste ani, atunci când nu voi mai fi atât de frumoasă, când nu voi mai avea bucle de regină și când nu voi mai fi micuță, simplă și scumpă, voi mai merita să ofer și să primesc iubire? Voi percepe pierderea frumuseții ca pe o cădere în dizgrație și mă voi simți fără niciun rost. Va fi ca și cum nu mi-aș fi ținut promisiunea și întreaga lume e dezamăgită de mine. Dacă nu voi mai fi frumoasă, cum voi putea încălzi în continuare inimile celorlalți?

Însă, deocamdată, toate trei suntem perfecte. Ne cuibărim în locurile din tribună și scandăm încurajări pentru echipa noastră. După meci, alerg spre teren pentru că tata se uită după mine. Mereu se uită după mine. Alerg spre el printre picioarele jucătorilor și el mă ridică deasupra capului. Cei din echipă se dau la o parte pentru a ne face loc. Ne învârtim până ce luminile stadionului și mulțimea se îmbină și totul în jur e încețoșat. Singurul lucru limpede e că mă aflu pe umerii tatălui meu. Mă pune jos și, în timp ce încerc să-mi găsesc echilibrul, văd că mama și sora mea și-au croit drum până la noi. Când se apropie și-l zărește pe tata, mama pur și simplu strălucește – cu o intensitate mai mare decât a tuturor reflectoarelor de pe stadion. Tata o îmbrățișează și apoi o sărută pe obraji pe surioara mea, pe copilașul lui în formă de stea de mare. Noi patru parcă am fi pe o insulă sau pe un podium imaginar, separați de ceilalți. Această sărbătoare are loc după fiecare meci, indiferent dacă pierdem sau câștigăm. Noi suntem adevărata victorie a tatei. Ne întoarcem și mergem prin mulțime ca într-o procesiune – acum suntem la paradă –, iar oamenii zâmbesc și ne salută, iar noi patru ne ținem de mâini și cântăm imnul liceului tot drumul până la mașină.

Am zece ani și încerc să mă fac nevăzută în colțul canapelei de velur din sufrageria bunicii. Verii mei aleargă dintr-o cameră într-alta – un amestec vijelios de țipete și de piele goală. E vară și cei mai mulți poartă costume de baie, de parcă asta ar fi floare la ureche. Trupurile lor sunt ușoare și zvelte și pare că plutesc și zboară împreună – sau că înoată, ca un banc de pești. Se joacă și aș vrea să mă joc și eu cu ei. Însă joaca presupune absența conștiinței de sine, iar solidaritatea presupune sentimentul de apartenență. Eu nu îndeplinesc niciuna dintre aceste condiții, așa că nu mă pot alătura. Nu sunt un peștișor într-un banc. Sunt grea, solitară și retrasă – ca o balenă. De aceea, rămân cufundată în canapea și privesc.

În timp ce țin strâns în mâini castronul cu chipsuri (deja gol) și-mi ling sarea de pe degete, una dintre mătuși trece pe lângă mine și mă observă. Se uită la mine și apoi la verii mei și-mi spune: „Tu de ce nu te joci, Glennon?“ Și-a dat seama că nu sunt de-a lor. Îmi e rușine. „Mă uit doar“, îi spun. Îmi zâmbeste și, cu blândă ironie, îmi zice: „Îmi place fardul tău de pleoape.“ Îmi pipăi pleoapele și obrazii, amintindu-mi de fardul cu care m-a dat verișoara mea Caren în dimineața aceea. În mașină, plecând de acasă, din Ohio, și îndreptându-ne spre Virginia, a crescut inima în mine, gândindu-mă la cât de diferită voi fi când mă voi întoarce. În timpul acelei călătorii, Caren avea să mă prefacă în altceva, să mă schimbe în cineva care arăta ca ea, mirosea ca ea și zburda ca ea. Avea să mă facă frumoasă din nou. Așa că, în dimineața aceea, am stat pe podeaua din dormitorul lui Caren, înconjurată de ondulate și truse de machiaj, așteptând să fiu transformată. Când a terminat, mi-a pus în față o oglindă, iar eu am încercat să zâmbesc, descumpănită. Pleoapele îmi erau mânjite cu

mov și obrajii erau roz – arătam tot ca mine, doar că eram dată cu fardurile verișoarei mele. Acesta era motivul pentru care mătușa se uită la mine amuzată, nu impresionată. Îi zâmbesc și îi spun: „Tocmai voiam să mă spăl.“ Pun castronul jos, mă ridic de pe canapea și plec.

Urc scările, intru în baie și încui ușa după mine. Decid să fac o baie, pentru că refugiul meu ascuns este cada. Dau drumul la apă și glasurile de jos se estompează. După ce se umple cada, mă dezbrac, intru-n cadă și mă relaxez acolo o vreme. Apoi, închid ochii și mă cufund în apă. Deschid ochii către lumea mea de dedesubt, subacvatică – atât de liniștită, atât de îndepărtată, atât de sigură. Părul mi se înfășoară în jurul umerilor și întind mâna să-l ating. Se simte ca mătasea și aici, dedesubt, îmi imaginez că arăt ca o sirenă. Mă ridic să iau aer și apoi mă scufund înapoi. În cele din urmă, apa devine rece, o las să se scurgă încet și îmi privesc trupul cum reapare. Iată-l din nou! Niciodată nu pot să fac în așa fel încât să nu mai reapar.

Încep să mă simt din ce în ce mai grea stând în cuva aceea de porțelan, ca și cum gravitația ar crește exponențial, ca și cum aș fi trasă către centrul pământului. Acum apa are doar câțiva centimetri adâncime, iar coapsele mele întinse sunt imense și mă întreb: „Există vreo altă față pe pământul ăsta care să fie la fel de masivă ca mine? S-a mai simțit cineva vreodată atât de greu?“ În cele din urmă, rămân țintuită pe fundul căzii goale – dezbrăcată, expusă, eșuată. Lumea de dedesubt nu durează niciodată. Ies din cadă anevoie, mă șterg cu prosopul, mă îmbrac și mă duc înapoi, jos. Mă opresc în bucătărie ca să-mi umplu din nou castronul cu chipsuri înainte de a mă instala pe canapea.

Televizorul e deschis și mă uit la o emisiune despre o femeie cu treizeci de ani mai mare decât mine. Își sărută copiii înainte de culcare, se urcă în pat lângă soțul ei și stă

întinsă, cu ochii deschiși, până când el adoarme. Apoi se dă jos din pat, iese tiptil din dormitor și se duce în bucătărie. Se oprește în fața mesei și ia o revistă. Camera focalizează pe coperta cu blonda scheletică. Femeia lasă jos revista și se duce la frigider. Scoate o cutie cu înghețată, își ia o lingură mare și începe să mănânce cu frenezie, lingură după lingură, ca și cum ar fi fost înfometată. N-am mai văzut pe nimeni mănâcând așa până acum! Mănâncă așa cum vreau și eu să mănânc: ca un animal. Până la urmă, expresia de nebunie de pe chipul ei e înlocuită de una absentă. Continuă să mănânce, dar o face mecanic.

Mă uit la ea și, rușinoasă și bucuroasă în același timp, mă gândesc: „E exact ca mine. Se scufundă.“ Termină toată cutia, o împachetează într-o pungă și o aruncă la gunoi. Apoi se duce la baie, încuie ușa, se apleacă deasupra toaletei și vomită toată înghețata. Procedul pare dureros, dar după aceea se așază pe podea și pare ușurată. Sunt uluită. Mă gândesc: „Iată ce am ratat: ușurarea. Așa pot să dispar fără să mă fac mare. Așa poate lumea de dedesubt să dureze.“

În mai puțin de câteva luni, încep să mă îndop și să vomit de câteva ori pe zi. De fiecare dată când simt că nu am nicio valoare, când mă simt nevrednică. De fiecare dată când tristețea se întetește, o estompez mănâcând cu o poftă nestăpânită. Apoi, în loc de tristețe simt prisosință, care este la fel de intolerabilă ca tristețea. Vomit totul și această a doua golire este mai bună pentru că mă simt epuizată. Acum sunt prea istovită, sfârșită, prea slăbită și prea extenuată ca să mai simt ceva. Nu simt altceva decât imponderabilitate – capul îmi e ușor, la fel ca și trupul. Astfel, bulimia este locul în care mă întorc din nou și din nou ca să fiu singură, să mă scufund, să nu simt prea mult, sau să simt totul, dar în siguranță. Bulimia este lumea pe care o creez pentru mine însămi, pentru că nu știu să mă

integrez în lumea reală. Bulimia este refugiul meu fatal, neștiut de nimeni, unde singura persoană care mă poate răni sunt eu însămi, unde sunt departe și mă simt confortabil, unde pot fi oricât de înfometată și pot rămâne pe cât de slabă e nevoie să fiu.

A sucomba bulimiei înseamnă sacrificiu, iar acest sacrificiu este relația cu sora mea. Până să aleg calea bulimiei, eu și sora mea împărțeam aceeași viață. Nu exista nimic care să fie al meu sau al ei. Aveam până și aceeași pătură protectoare. Stau întinsă în pat, cuibărindu-mă în colțul meu, iar pătura se întinde de-a lungul camerei până la patul surorii, care se cuibărește în colțul ei. Dormim așa de ani întregi și pătura ne leagă pe amândouă. Într-o seară lasă partea ei de pătură să cadă pe podea, așa că o culeg de pe jos, dar ea nu mă mai întreabă niciodată de ea. Nu mai are nevoie de pătura noastră. Îi e mai puțin frică decât îmi e mie.

Picioarele surorii mele sunt lungi, iar ea și le folosește ca să se miște prin lume cu ușurință, eleganță și siguranță. Eu nu pot ține pasul, așa că îmi dezvolt bulimia și locuiesc în ea. La fel ca pătura noastră protectoare, bulimia este a mea. Sora mea nu poate s-o aibă pentru că nu are nevoie de ea. Dacă ar exista o poză cu fâgașul vieții mele, ai vedea urmele pașilor noștri, una lângă alta, și apoi ai observa că într-o zi m-am așezat pe nisip și am refuzat să mă mai deplasez. Văzând urmele pașilor ei, ți-ai da seama că ea a stat așa imobilă ani de zile și te-ai întreba de ce mi-a fost atât de teamă să merg înainte. Te-ai întreba de ce într-o zi eram împreună și în următoarea fiecare era pe cont propriu.

